

BIHOZGABEKERIA

EMOZIOAK LANTZEN

Besteenganako **sentimendu** **ezezkorra,**
sufrimenduarekiko bihozgogortasuna adierazten duena.

Aukeratu zein egoerataz senti dezakegun hori, hiru dira erantzun egokiak:

Norbaiti gogoko duen jolas batean parte hartzen uzten ez zaionean.

Ilunpean gaudenean, amesgaiztoak ditugunean etab...

Bakarrik sentitzen garenean.

Itxura dela eta, norbait baztertzen denean.

Norbaitek barregarri uzten gaituenean.

Ondo pasatzeko animaliei tratu txarrak ematen zaizkienean.

ITURRIAREN MENDEKUA

Antzinako iturria naiz eta denbora luzea daramadanez hemen, ez naiz gogoratzen noiz jarri ninduten plaza erdian. Ez dizuet herriaren izena aipatuko inor haserretu ez dadin, kontatu behar dizuedan aspaldiko gertaera hau oso larria baita.

Herritarrak elkarri egiten zizkieten kritikak egunero entzuteaz nekatuta nengoen. Norbait iturrira zetorrenean, beste baten zain egoten zen elkarrekin txutxumutxuka aritzeko.

Guztien arteko harremanak txarrak ziren, denak zeuden elkarren kontra eta elkarri inbidia zioten. Gertakizun txar baten aurrean elkarri botatzen zioten errua, benetako erruduna nor zen jakin gabe.

Bi herritar lagunak baziren etsaiak ere bazituzten. Bik borroka egiten bazuten besteek zirikatzen zituzten. Izengoiti latzak jarri eta iseka mingarriak egiten zioten elkarri. Honela, eguna joan eta eguna etorri herriko giroa ez zen batere atsegina.

Gogoan dut egun batean gertatutakoa: Beti bezala, denak batera hitz egiten ari ziren nire ura alferrik galtzen zen bitartean. Baina, egun hartan nire pazientziak gainezka egin zuen eta egonezina sortarazi zuen erabaki gogorra hartu nuen: iturriko ura mingotsa izango zen herriko egoera eta biztanleen jarrera aldatu arte. Ezusteko galanta !

Esamesak berehala hasi ziren:

-Zer gertatu ote zaio iturriari? zergatik du urak zapore arraro hau? bai nazka !

Herritar batzuek ura besteek pozoitu zutela zioten. Azken hauek, nahiz eta inork ez sinistu, salaketa hau ukatzen zuten. Azkenean, herritar guztiek utzi zioten nire ura edateari eta nik neuk bakarrik nekien gertatzen ari zena.

Herriko biztanle guztiak, ordea, ez ziren krudelak eta maltzurak. Ba zen Martin izeneko mutikoa besteak bezain azkarra ez zena eta lagunik ez zuena. Herriko guztiek iseka eta goitizen asko jarri arren, inozo samarra zenez, ez zen ezertaz konturatzen.

Ez zitzaidan bidezkoa iruditzen Martinek besteen zigorra jasan behar izatea eta horregatik berari bakarrik ematen nion ur ona eta freskoa.

-Martin, ez diozu urari zapore mingotsa hartzen?-esaten zioten ura normaltasunez edaten zuenean.

-Ura ederra dago, ura besterik ez da... Erantzuten zien.

Orduan Martinek hartutakoa dastatu eta zapore ona zeukala konturatzean ez zuten ezer ulertzen.

-Zergatik ez da mingotsa Martinek hartzen duen ura?-galdetzen zuten.

Herriko biztanleen bizitza erabat deserosoa bihurtu zen. Etxeetan urik ez zegoenez, dendetan erosi edota ondoko herriko iturrira joan behar izaten zuten.

Azokara produktuak saltzera etorritako ijitoek gertatzen zena jakin zutenean, hauxe esan zieten:

-Hau ez da gauza ona. Ura mingotsa egoteak, zuen bihotzetan eta ezpainetan mingostasuna dagoenaren seinalea da.

Denak harrituta geratu ziren. Zergatik zioten hori ijitoek? Baina oraindik ez zeuden ulertzeko prest.

Martin bihotz onekoa zenez eta bizilagunek zuten arazoa ikusita, bere burua eskaini zuen ura hartu eta beraien etxeetara eramateko.

Herritarrek harriturik gelditu ziren Martinen eskuzabaltasuna ikusita, eta berarekin izandako jarreraz damutu ziren. Pixkanaka-pixkanaka bere izenez deitzen hasi ziren:

-Martin, mesedez, ekariezadazu ura bazkaria prestatu behar dut eta.

-Faborez, Martin, ekarriko al zenidake ura afarirako?

Eramaterakoan atseginez esaten zioten:

-Eskerrik asko, Martin...oso jatorra zara.

Martin bere burua estimatzen hasi zen. Orduan zerbait gertatu omen zen herritarren bihotzetan.

Denek arazo bera zutela eta mutikoaren jarrera ikusita, elkarri laguntzen hasi ziren:

- Dendara zoaz? Ekarriko al didazu bi botila esne?
- Jakina, ekarriko ez dizut bada!
- Ondoko herrira al zoaz ? beteko al zenidake ontzi hau ?
- Noski emakumea! Ez dit inongo enbarazorik egiten !

Ni neu harritua nengoen herriko biztanleengan emandako aldaketarekin. Beraien bihotz eta ezpainetan mingostasunik ez zegoela eta zintzotasuna zela nagusi, betiko ur goxoa ematea erabaki nuen.

Handik gutxira, nekatua zetorren kanpotar batek iturriko ura hartu eta edan zuen. Iturri ondoan zegoen herritar bat harritu egin zen kanpotarra gustura edaten ari zela ikustean eta ura dastatu egin zuen. Orduan konturatu zen ura berriro ona zegoela eta ziztu bizian zabaldu zuen berria:

- Zatozte, zatozte plazara...!

Denak korrika etorri eta ura edatean izugarri poztu ziren.

Orduan ijitoek esandako hitzak gogora etorri zitzaizkien eta esan nahi zutena ulertu egin zuten.

Harrezkero, plaza erdian egoteaz harro nago, behar duenari ura ematen eta elkarrizketa atseginak entzuten aritzen naiz. Dagoeneko, lehengo kontu txarrak ahaztuta ditugu.

Erantzun ondorengo galderak:

- Ezagutzen al duzu norbait kritikatzeta eta izengoitiak jartzeta atsegin duena?
- Zure ustez nola sentitzen zen Martin iseka egiten ziotenean?
- Inoiz izengoitiren bat jarri edo iseka egin dizute?
- Gustatuko litzaizuke ipuin honetako herrian bizitzea?
- Zer iruditzen zaizu iturriak egin zuena?
- Iturria izan bazina zer egingo zenukeen?
- Noiz hasi ziren elkarri laguntzen? Zergatik?